

Pencerenin önündeki yumurta birdenbire çatladı. Memo günlerdir o yumurta'yı gözlüyor; "Acaba içinden ne zaman kuş çıkacak?" diye annesine sorup duruyordu.

İşte, beklenen an gelmişti.

Memo, "Bir kuş doğdu!" diye bağırarak mutfağa koştu.

Doğrusu, annesinin işi başından aşkındı ve Memo'nun kuşuyla uğraşacak pek de hali yoktu.

"Bir kuş doğdu!" diye tekrarladı Memo.

"Olabilir," dedi annesi.

"Bugün çok özel bir gün," diye ısrar etti Memo.

"Tabii," dedi annesi.

Memo sürdürmeye kararlıydı. "Bugünü kaydetmeliyiz. Kuşun doğum günü olarak tarihe geçmeli."

"Sen kendi doğum tarihini biliyor musun peki?" dedi annesi gülerek.

Memo öylece kalakaldı. Doğum tarihini unutmuştu. Kulaklarına kadar kızardı.

"Sahi, ben ne zaman doğmuştum?" diye sordu heyecanla.

"Şimdi çok meşgulüm," dedi annesi, bulaşıkları kurularken. "Bunu büyükannene sor."

Büyükannenin bilmediği şey yoktu. Onda mutlaka her soruya verilecek bir cevap bulunurdu. Her zaman olduğu gibi, yumuşak koltuğuna kurulmuş, dantel örüyordu.

“Büyükanne, ben ne zaman doğdum?” diye sordu Memo.

Büyükanne, sanki bu soruyu bekliyordu; hiç şaşırmadı.

“Çok özel bir gündü,” dedi ve gülümseyerek ayağa kalktı, salondaki yemek masasına doğru yürüdü.

Masanın örtüsü, büyükannenin ördüğü küçük dantel parçalarından oluşuyordu. İşaretparmağını dantel parçalarından birinin üstüne bastırarak, "İşte," dedi, "sen tam bunu ördüğüm gün doğdun."

Memo büyülenmişti. Demek ki, bu küçük dantel parçası, kendisiyle aynı yaşıydı.

